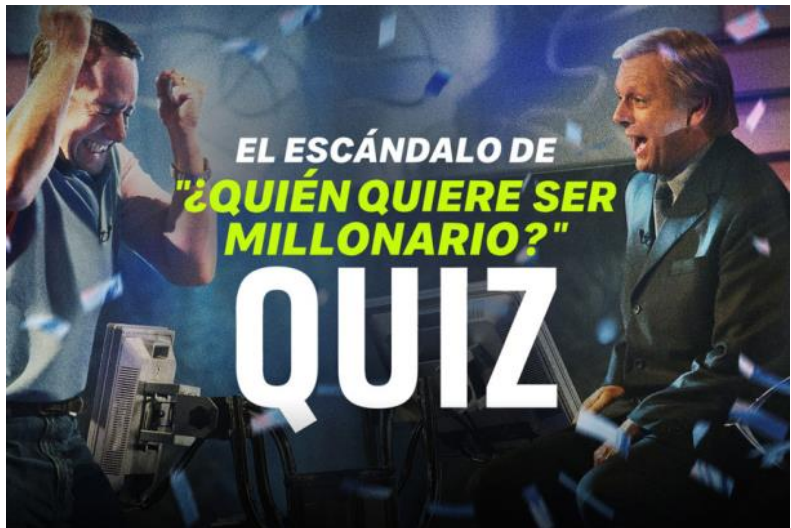

QUIZ

Proposta didàctica de Ramon Breu

SINOPSI-COMENTARI

El major de l'exèrcit britànic Charles Ingram, amb el suport de la seva esposa Diana, i del professor universitari Tecwen Whittock, foren acusats de fer trapes per emportar-se el premi màxim del concurs *Qui vol ser milionari?* l'any 2001. Justament un dia abans del fatídic 11 de setembre de 2001.

El cas va anar a judici dos anys després. Segons el fiscal, quan el presentador Chris Tarrant feia una pregunta, Ingram repetia les quatre respostes possibles i deixava un espai entre elles perquè en Whittock estossegués immediatament després de la correcta. Tecwen Whittock es

va defensar adduint que patia d'al·lèrgia a la pols i d'asma i que a mesura que avançava la gravació es trobava pitjor.

Uns anys abans, el 1997, David Liddiment nou director de programes del canal de televisió britànic ITV iniciava una ofensiva per derrotar la BBC en audiències. El mes anterior, més de 19 milions de telespectadors havien vist a través del canal públic el funeral de la princesa Diana. Liddiment va autoritzar el concurs *Qui vol ser milionari?* que formava part de la seva nova estratègia. I la va encertar. El programa suposaria una revolució en el món dels *quiz shows*, els concursos televisius de preguntes i respostes. Poc temps després, arribaria a la seva màxima audiència i igualaria la del funeral de Lady Di. 19 milions de britànics eren seguidors d'un fenomen que s'estendria a més de 120 països. A l'Estat espanyol també va obtenir un important èxit. La versió presentada per Carlos Sobera arribaria l'any 2000 a un 25,3 % de quota de pantalla o *share*.

Aquest show televisiu va viure el seu més gran escàndol al 2001, quan Charles Ingram, el tercer guanyador del premi final del programa que era d'un milió de lliures, fou denunciat a la policia per la productora. Els membres de l'equip consideraven que el militar havia comès frau, escollint la seva resposta en el moment en què la seva dona o un col·laborador situat entre el públic tossien al sentir l'opció correcta.

Des de l'inici de la sèrie, la narració planteja un seguit de dilemes que l'espectador ha de fer front: Fer trampes en un concurs televisiu es considera un robatori? És legítim emportar-se un premi enganyant a un format televisiu que es basa en l'explotació de les emocions dels concursants i que els sotmet a moments de gran tensió? És possible demostrar si algú sap o no la resposta a una pregunta de cultura general?

En declaracions a la premsa, el guionista de la sèrie James Graham explicà que basant-se en com va cobrir la premsa el judici dels Ingram, la culpabilitat del matrimoni era clara. No obstant, Graham va continuar dient que quan els periodistes James Plaskett i Bob Woffinden escrigueren un llibre sobre els fets titulat *Bad Show*, va trobar informació nova i altres punts de vista que suggerien la possibilitat de que no estaven clares les hipotètiques trampes de la família Ingram.

Ben mirat, és evident que l'aparició d'un seguit d'estossegades en el muntatge podria ser real o no. El que és habitual en el procés de postproducció d'àudio és precisament difuminar aquests sorolls ambientals. Per tant, seria perfectament possible que es poguessin sincronitzar aquests sons en postproducció per inculpar la parella i el seu hipotètic ajudant.

La brillant advocada dels Ingram va defensar la seva innocència exposant que en programes anteriors on es va arribar a guanyar el milió de lliures, també s'havia sentit en moltes ocasions la tos dels espectadors. O com durant el programa se sentiren 192 estossegades en total. Tot plegat són arguments sòlids perquè els espectadors es qüestionin si realment es va fer trampa o no, o

simplement, com va argumentar la jurista, la policia mai va posar en dubte el contingut de la cinta del programa que presentava la productora.

El que proclamava l'acusació, "Charles Ingram ha fet trampa", es va convertir immediatament en veritat absoluta malgrat que estava construïda de manera força dèbil. El paper de la premsa sensacionalista fou fonamental per fer més gran l'embolic fins que la parella va patir tota mena de persecucions i assetjaments. I el més increïble de tot fou que ningú va posar en dubte la credibilitat del canal de televisió.

En qualsevol cas, la sèrie dirigida amb molt d'ofici per Stephen Frears tracta amb molt de respecte els Ingram especialment el personatge d'en Charles, i deixa que siguin els telespectadors, analitzant els fets, les expressions de les cares i valorant els silencis, els qui decideixin a qui creure, o almenys pensar si es pot qualificar de delicte el que poguessin haver fet.

FITXA DE LA SÈRIE

Títol: Quiz

Any: 2020

País: Regne Unit

Episodis: 3

Durada aproximada de cada episodi: 45 minuts.

Direcció: Stephen Frears

Guió: James Graham; James Plaskett; Bob Woffinden.

Producció: Stephen Frears; James Graham; Andy Harries.

Fotografia: Hubert Taczanowski

Muntatge: Pia Di Ciaula

Música: Murray Gold

Distribuïdora: Movistar +

Intèrprets: Matthew Macfadyen (Charles Ingram); Sian Clifford (Diana Ingram); Mark Bonnar (Paul Smith); Aisling Bea (Claudia); Elliot Levey (David); Risteard Cooper (David Liddiment); Trystan Gravelle (Adrian Pollock); Michael Jibson (Tecwen Whittock); Helen McCrory (Advocada); Michael Sheeen (Chris Tarrant); Jasmyn Banks (Nicola Howson); Jerry Killick (Paddy Spooner).

PANTALLA D'ACTIVITATS

Episodi 1

1. Explica la teva opinió sobre la citació de Picasso al començament d'aquest primer episodi: "Tots sabem que l'art no és veritat. L'art és una mentida que ens fa veure la veritat".
2. Que t'han semblat les imatges dels antics concursos de televisió que apareixen en la seqüència d'apertura o *opening*? En tenies alguna notícia?
3. Què és un *quiz*?
4. Quin fet distintiu té aquest concurs televisiu que els responsables de la productora expliquen als directius de la ITV?
5. Per què es desestima el títol original, *Cash Mountain*, i es bateja el nou programa com a *Qui vol ser milionari*?
6. Quines característiques ha de tenir la cadira on seurà el concursant? Què es vol aconseguir?
7. Com es que l'audiència del programa puja tant?
8. Què venen a buscar els americans que s'agenollen davant d'en John Smith?
9. Què és el que fa la xarxa ideada per en Paddy Spooner? Com obtenen les dades que transmeten als candidats a concursants? Què demana a canvi l'Spooner?
10. Què pretén l'Adrian, el germà de la Diana, quan es construeix un marcadore o teclat?
11. Com és que els productors del programa arriben a dir que tots els concursants s'assemblen: són blancs, benestants, de classe mitjana i del sud?
12. Amb quin objectiu la Diana i l'Adrian volen escriure un llibre?
13. Per què fugí l'Adrian amb una caravana?
14. Et sembla correcta la manera com la Diana inscriu a en Charles al concurs?

Episodi 2

1. Què són els aparells que té l'Adrian i que vibren? Per què creus que surt de l'estudi de gravació a trucar pel telèfon mòbil?
2. Com és que la Diana i en Charles tornen a casa després de la primera sessió de gravació i no volen passar la nit a l'hotel?
3. Amb quina finalitat la Diana pren contacte amb en Tecwen Whittock?
4. Un cop en Charles és a la cadira perquè li facin preguntes, es toca l'orella. Creus que té alguna raó per fer aquest moviment? Se sent nítidament la tos immediatament després de la resposta que serà la correcta?

5. En un moment determinat, en Tecwen pregunta al seu voltant si algú coneix la resposta. Algú li diu. Instants després quan Charles Ingram repeteix en veu alta les possibilitats, se sent estossegar darrera mateix de la resposta correcta. Creus que es tracta d'una estratagema?
6. Qui comença a sospitar que en Charles ha fet trampes? Què argumenta la policia per detenir els matrimoni Ingram?

Episodi 3

1. Per què en Charles fa el test *Mensa* de coeficient intel·lectual? Què pretén demostrar?
2. Al judici veiem la declaració de la regidora del programa que explica que quan va entrar al camerino del concursant va veure com la parella discutia, semblava que marit i muller no estaven contents pels diners que guanyaven. Interpreta, a més, que segurament la dona volia que en Charles hagués marxat amb un premi inferior per no cridar l'atenció. Què et sembla? Per què no ho sabíem els espectadors?
3. En una de les intervencions de l'advocada, diu referint-se a l'empresa productora del programa: "Estem constantment esborrant el passat i muntant-ne un de nou que tingui sentit per a nosaltres ara, al present. Els nostres records són una mentida, els canviem, però no és un crim, ni un delictes. Només és la naturalesa humana." Hi estàs d'acord?
4. Com és que en Charles no sabia que la seva dona, la Diana havia trucat a en Tecwen?
5. El cap de la investigació policial assenyala davant del jutge que la Diana Ingram va fer un seguit de trucades a localitzadors telefònics. Creu que fou la manera com van fer trampa la primera nit. Per exemple, els cercapersones podrien estar a diferents parts del cos del major i indicar que el brunzit a la cama esquerra era per a la resposta A, i el brunzit a la cama dreta corresponia a la resposta B. Opina.
6. L'advocada posa el crit en el cel perquè els que van denunciar el delictes, és a dir la productora de televisió, es queden "l'arma homicida", la cinta de la gravació. Creus que té raó? En tot el programa es va tossir 192 vegades i a la cinta només hi apareixen 19, aïllades pel muntador de so. No et sorprèn?
7. La Diana Ingram va a buscar les nenes a l'escola i algú els tira ous al cotxe. "Us penseu que vam fer aquella ximpleria?" li diu la mare a la filla gran. Ella respon: "I la vau fer?". La Diana no diu res. Com valores aquesta escena?
8. En l'entrevista entre el productor del programa i en Paddy Spooner, aquest entre d'altres coses li diu que el negoci que havia estat fent ja s'està acabant. Recordes per què? Què et sembla que li digui que en Charles i la Diana Ingram mai no van ser clients seus?

9. En Paul Smith el creador de la fórmula televisiva declara que *Qui vol ser milionari?* era el seu programa, la seva vida. Què et fan pensar aquestes paraules?
10. Si els encausats són declarats culpables, per què creus que no acaben a la presó? L'advocada comenta: "Es tracta de fer veure que es fa justícia, més que de fer-ne realment". Què vol dir?

Activitats finals

1. La defensa posa de relleu que la culpabilitat dels acusats ja es dona per segura a través de la premsa i la televisió, i també per l'acció de la policia que els deté de matinada com si fossin uns criminals. Què et sembla? Saps d'altres casos semblants?
2. Al final del tercer episodi sabem que la cadena televisiva, la ITV, emet un documental sobre el cas que obté un rècord d'audiència. Què ens explica aquest fet?
3. Creus que realment el matrimoni Ingram va fer trampa?
4. En el cas que en Charles i la Diana Ingram haguessin comès un frau, tot el cas representaria un autèntic fracàs per als responsables del programa: Tres ciutadans normals i corrents van aconseguir dinamitar un format venut a tot el món, ideat per brillants creatius de televisió, fent servir un procediment ben simple, apuntant a l'altre les respostes a través d'un senyal. La matusseria dels executius fou múltiple. D'una banda, per elaborar un format de concurs sense el preceptiu estudi de probabilitats vinculats al pagament d'una assegurança, com es fa en molts concursos realitzats per a la televisió. I també perquè en comptes de lliurar el premi a en Charles, millorar la metodologia de la gravació al plató per als següents programes i, sobretot, mantenir viva la popularitat del format, van decidir esbombar les pròpies errades a través d'una denuncia al concursant. El cas es va convertir immediatament en objectiu de la premsa groga, fet que va deixar per terra el prestigi del programa. Opineu sobre tot això.

LLENGUATGE I TÈCNiques AUDIOVISUALS

1. La sèrie comença amb una veu en off a l'**episodi 1**. Quina funció fa la veu en off en l'audiovisual? Creus que és un recurs molt cinematogràfic?
2. També en les primeres imatges d'aquest **episodi 1** veiem com en Charles i la Diana entren als jutjats. Com es va gravar l'escena? I amb quina angulació?

3. Al llarg de la sèrie assistim a un veritable joc de flash-backs. El primer ens porta al 1997, en el moment en que el nou cap de programes de la ITV comença a treballar. Serà ell qui aprovarà l'emissió de *Qui vol ser milionari?* Com definiries el flash-back? Quin és el recurs contrari al flash-back?
4. Al minut 28 de l'**episodi 1** observem un pla de detall. Localitza'l. Què ens vol comunicar aquest tipus de pla?
5. Durant l'**episodi 2** veiem com la regidora del programa fa aplaudir el públic. Eres conscient d'aquesta manera de fer? Què ens demostra aquest gest?
6. També en diversos moments de l'**episodi 2** se'ns mostra un primer pla d'en Charles assegut a la cadira responen les preguntes. Què ens vol expressar aquest pla?
7. Els responsables de la sèrie expliquen que van apropar tots els elements del plató per reduir la seva mida i buscar plans més tancats. A primera vista no s'aprecia, però els actors estan més a prop els uns dels altres del que ho estan els concursants en el programa de debò. Què buscaven amb tot això?
8. Quan en el judici es veuen imatges del concurs, apareixen en un aparell de televisiu marca Sony. Creus que és una casualitat? Investiga sobre el fenomen de la publicitat indirecta o *product placement*. De l'emissió de la sèrie *Quiz* als Estats Units s'ha encarregat el canal AMC, que pertany a la distribuïdora Sony, l'empresa que avui dia posseeix els drets del concurs.

Vegeu el bloc de suport: <http://llenguatgecinematografic.wordpress.com/>

TRÀVELING DE LECTURES

EL GÈNERE TELEVISIU DELS CONCURSOS

En general, els concursos es divideixen en dues tipologies o formats, els *quiz shows*, és a dir, concursos de preguntes i respostes, pretesament culturals; i els anomenats *games*, on les proves es basen en jocs d'habilitat o atzar.

Sovint es considera que els *quiz show* són concursos culturals. Cal pensar, però, que la cultura no és tenir una gran memòria capaç de recordar noms de cantants de rock o dels músculs del cos humà. Els concursos premien un altre tipus d'habilitats, tipus *joc del trivial*, que no pas altra cosa... La cultura és adquirir coneixements, habilitats i posseir capacitat d'anàlisi i reflexió entre d'altres coses.

A tot concurs hi ha un presentador o presentadora que té un paper diferent d'acord amb el plantejament del concurs. També, lògicament, hi tenen un paper primordial els concursants, que són seleccionats en funció de la seva capacitat

per crear l'espectacle que es vol aconseguir. Mai no són triats a l'atzar. Sempre hi ha un càsting previ.

El factor sort té, en funció del concurs, més o menys pes. Per exemple, en un concurs tipus *¡Allá tú!* tot està estructurat al voltant de la sort o de l'atzar.

El pes del públic també és un factor variable. Mentre que en alguns concursos ni tan sols hi ha presència de públic, com ara *Saber y ganar*, en altres el públic pot tenir una incidència important per al resultat final, com el cas de *¿Quiere Ud. ser millonario?*. El factor públic té un component d'acompanyament, que remarca la importància d'allò que està succeint.

Pel que fa al premi, habitualment són diners, el gran element en la nostra societat neocapitalista. El temps és un element important del joc. La cursa contra el temps a *Saber y ganar* o altres concursos representa un altre factor de l'espectacle i de la *trama* d'aquests programes.

Sobre la posada en escena, és a dir, la il·luminació, els escenaris, el so, el grafisme, la música, el ritme, els moviments de càmera... cal dir que és molt variada i que canvia en funció del plantejament del concurs.

Els concursants participen en els concursos pels premis que s'hi donen, però també en constitueixen un al·licient les ganes d'aparèixer a la televisió, de ser protagonista, de fer-se famosos, de viure una experiència...

Pel que fa a les cadenes de televisió, els concursos els interessen perquè són un gènere barat, molt més barat que la majoria dels altres programes. A més, es tracta d'un gènere que funciona en sèrie, ja que té molts capítols, i això afavoreix que, si agrada, les audiències en siguin fidels durant força temps; per exemple per saber si tal personatge acabarà guanyant o serà eliminat. Si l'audiència és alta i fidel, els ingressos per publicitat seran alts.

Quant als telespectadors i telespectadores, els concursos els agraden perquè, a vegades, els permet posar-se a prova sense riscos; identificar-se amb els concursants; emocionar-se; abocar la seva curiositat o el seu sadisme observant com una persona s'enfronta a dificultats; seguir un concurs com si fos una relat, un història protagonitzada per la o el concursant X...

En realitat, els concursos són una mena de relat, una història on hi ha un principi, un plantejament, unes dificultats i un final. La Humanitat ha tingut sempre, i continua tenint, un desig insaciable d'escoltar i contemplar històries. Històries que contrastin amb la rutina, amb la monotonia de la vida quotidiana. Històries que permetin riure, identificar-se, patir, triomfar amb l'heroi o indignar-se amb el personatge malvat.

I també ens agraden els relats perquè hi ha elements que ens els trobem a la nostra vida: un desig; un oposició a aquest desig; la incertesa de si s'aconseguirà o no; unes regles de joc per canalitzar els esforços; la presència de la sort; i el desenllaç.

A l'hora d'analitzar els concursos caldrà veure quins són els valors i els contravalors que es posen en joc. És habitual en els concursos televisius que es privilegiïn els diners. Juntament amb els diners, la fama és el gran altre element de la nostra societat de l'aparença i de la banalitat; també el fet de ser estrella, de brillar encara que sigui durant *cinc minuts de glòria*...

Pel que fa a les habilitats o competències que es valoren, n'hi ha un ventall molt gran. Des de concursos que premien fonamentalment l'habilitat lingüística o aritmètica, la cultura general o la capacitat musical, fins a concursos que premien el coneixement dels preus de les coses o que ho limiten tot a l'atzar.

Joan Ferrés i Prats "Els concursos" *Com veure la tv?* Vol. 4 Pàg. 106-107. Consell Audiovisual de Catalunya. Barcelona, 2005. Adaptació de Cinescola.

Activitats

1. Escolliu tres concursos de la graella televisiva actual i analitzeu-los, fixant-vos en els seus elements principals: Presentadors; proves; itinerari que ha de seguir el concursant; habilitats que han de demostrar els concursants; factors atzar; factor públic; premis, factor temps i posada en escena.
2. Per demostrar com els concursos reproduïxen l'esquema clàssic dels relats, escolliu un concurs que actualment es passi per una cadena de televisió (*Saber y ganar; Atrapa'm si pots, Pasapalabra*..) i completeu el següent quadre. A l'esquerra tenim els elements del relat, a la dreta hi haureu de col·locar els elements concrets del concurs triat.

Títol del concurs:

Elements del relat	Elements del concurs
Personatge que vol aconseguir un objecte	
Allò que el personatge pretén aconseguir	
Personatge que ajuda	
Personatge adversari	
Un personatge que vol el mateix objecte	
Accions per aconseguir el que es desitja	
Capacitats del personatge per poder triomfar	
Desenllaç	

HOSTESSA DE CONCURS

El dimecres 31 de maig, al concurs *Ahora caigo*, d'Antena 3, acomiadaven amb honors l'hostessa del programa. La Cristina, després d'uns quants anys, plegava. La feina de l'hostessa de l'*Ahora caigo* consisteix a presentar el concursant central del dia. Arturo Valls, a l'inici, reclama l'aparició del nou participant i aquest baixa les escales acompanyat de l'hostessa. Valls pregunta: "¿A quién me traes, Cristina?" I ella li respon, per exemple: "Te traigo a Dani, que viene de Madrid. Es estudiante de relaciones internacionales y periodismo. Hace un programa de radio juvenil y con el dinero quiere comprarse un coche y viajar". Es veu que això els concursants no ho poden explicar ells mateixos i cal un intermediari, concretament, una hostessa molt atractiva. Dimecres la noia va tenir més protagonisme de l'habitual: per acomiadar-la li van fer un vídeo dels seus millors moments baixant les escales amb els concursants. Sortia disfressada de Mama Noel sexi, amb pijama sexi, de rockera sexi i de fallera, entre altres vestuaris curts i cenyits al cos. Per descomptat, el vídeo acabava mostrant-la a càmera lenta, fent més suggeridora la seva actitud.

L'adéu a l'hostessa feia pensar que la productora *Gestmusic* potser hauria decidit prescindir d'una figura tan innecessària com retrògrada. El 2017 seria un bon mil·lenni per fer-ho. El seu paper no té cap més funció que la de guarniment. Perpetua la dona en el seu rol d'objecte secundari en un espectacle que li és aliè. Verbalitza com un lloro unes dades que podria dir el mateix concursant,riu les gràcies del presentador i se'n va.

Dijous 1 de juny el misteri era veure si apareixeria una nova assistent. O un home assistent. O si haurien decidit estalviar-se un sou i donar una imatge més evolucionada. No ens van fer esperar. Arturo Valls va aparèixer amb... una nova hostessa! I sí, l'hostessa entrant sembla més jove que l'hostessa sortint. Valls celebrava l'estrena: "¡Mireia! ¡Nuestra nueva azafata! ¡Qué azafata!" i li explicava la seva missió: "Ahora yo te llamaré, tú subes al concursante, ten cuidado con el escalón, no tropieces..." Van caure en el tòpic del *mansplaining* més escandalós per donar-li la benvinguda amable. L'hostessa Mireia, diligent, presentava minuts després la nova concursant: "Ella es Julia, viene de Valencia y su profesión es atrezzista en cine, aunque su profesión frustrada es ser actriz". Llàstima que a l'hostessa no li preguntin quina és la seva professió frustrada, perquè dubto que el que fa sigui la seva vocació. Però, malauradament, aquest és, molts cops, l'únic espai que deixa la tele a les dones per fer-los creure que és una gran oportunitat laboral de cara al futur i no un espai residual on encasellar-les. A elles i a les futures generacions.

Mònica Planas "Sí, encara queden hostesses a la tele" 3-6-2017. Diari Ara.

Activitats

1. Què critica l'autora de l'article?
2. Heu vist hostesses en concursos televisius o en algun altre programa fent funcions semblants a les que detalla el text? Què en penseu?
3. Per què es diu que *llàstima que a l'hostessa no li preguntin quina és la seva professió frustrada*?

QUIZ SHOW: EL DILEMA

La pel·lícula *Quiz show* (1994) dirigida per Robert Redford, basada en fets reals, relata la història d'un famós concurs televisiu nord-americà de la dècada dels 50. Entre 1956 i 1959, Charles Van Doren, fill de prestigiosos intel·lectuals i professor d'anglès de la Universitat de Columbia, es va convertir en un dels personatges més populars dels Estats Units gràcies al programa de televisió *Twenty One (Vint-i-u)*. Setmana rere setmana va participar contestant i encertant sempre les més variades i difícils preguntes. Amb tot Estats Units rendit a aquest personatge, l'escàndol va saltar a primera plana quan el seu principal contrincant, Stempel, va denunciar que el concurs estava arreglat, que les preguntes estaven preparades i que tot no era més que un muntatge.

I és que *Quiz Show: El dilema* ens parla de la manipulació televisiva. El cas que relata el film va ser un xoc per als telespectadors nord-americans, perquè ells creien en la televisió. Un instrument tan poderós havia de ser usat per a transmetre la veritat i van descobrir que no era així.

Si el que relata Redford, el director del film, és interessant, la manera de fer-ho ho és encara més. Al llarg del relat, el director sap fer treure múltiples qüestions col·laterals. Els personatges que s'enfronten a elles no són d'una peça. Redford vol mostrar les temptacions que se'ns presenten, la lluita contra l'ambigüitat moral, o les lluites internes de les persones. Stempel denuncia els trucs del concurs, però ho fa per venjança. El professor Van Doren s'enganya pensant que pot fer molt per la cultura des de la televisió; però no és només això: la fama és un imant irresistible, i més per a ell, que ha viscut protegit sempre per la seva família. Redford posa l'accent en denunciar els que manegen els fils del poder: productors televisius, patrocinadors, el president de la NBC, els polítics ..., persones que semblen pensar en abstracte, sense fixar-se mai en l'individu al qual afecten les seves decisions.

Text redactat per l'autor.

Activitats

1. Visiona *Quiz show: El Dilema*.
2. Escribe una sinopsi de la pel·lícula *Quiz show: El dilema* especificant l'època en que es desenvolupen els fets.
3. En què consistia el concurs televisiu? Per què els seus responsables en falsejaven el funcionament? Què buscaven?
4. Stempel diu que la televisió és l'invent més gran des de la invenció de la impremta per part de Gutenberg. Hi estàs d'acord?
5. Per què Stempel no respon una pregunta que sap, i per tant queda fora del concurs?
6. Com valors que ni la NBC, ni la marca *Geritol* es van veure implicades en l'escàndol dels concursos?

7. ¿Estàs d'acord amb Enright, el productor del concurs, que ve a dir que com que es tracta d'un espectacle televisiu és lícit posar i treure concursants per fer augmentar l'audiència?

CONTRACAMP: ASPECTES DIDÀCTICS PER AL PROFESSORAT

Elements de debat i relacions que es poden establir

- Els objectius dels concursos televisius.
- Diferències entre delictes i picaresca.
- Els recursos audiovisuals per crear tensió i dramatisme en formats televisius.
- Interessos econòmics i mitjans de comunicació.
- Les interioritats dels formats televisius.
- Els formats dels concursos de televisió.
- El relat clàssic i la seva influència en el format dels concursos.
- Analitzar un relat cinematogràfic sense bons ni dolents.

Objectius formatius

- Analitzar els mecanismes d'influència dels mitjans de comunicació relacionats amb les emocions i els sentiments del públic.
- Observar el funcionament d'un gènere de gran audiència a la televisió com són els concursos.
- Ser conscients de la influència que els mitjans exerceixen sobre la ciutadania mitjançant els missatges adreçats a les emocions.
- Reflexionar sobre els interessos econòmics darrere dels programes de la televisió comercial.
- Analitzar críticament el contingut dels diferents gèneres televisius.
- Conèixer la naturalesa de diferents recursos en la construcció de discursos i productes audiovisuals.